Ч. 26. Субота 17 (4) лютого 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вигляди реформи виборчої.

Кн. Ліхтенштайн, один із проводирів християньско-социяльної партиї у Відни, виголосив оногди перед своїми виборцями у Відни бесіду, в котрій між иньшими говорив також і про то, які вигляди має намірена правительством реформа виборча. Він сказав:

Християньско-социяльна партия стоїть непохитно на тім становищи, яке займає від півтора року; она домагає ся поправді і щиро загального, рівного безпосередного і тайного права виборчого. Яко партия, що стоїть завсїгди в звязи з найширшими масами народу і з того бере свою силу, домагає ся она, щоби то право виборче було без виїмки розширене на всїх горожан держави і буде за ту засаду вести борбу з цілою енерґією. Тоті застереженя, яких ми бажаємо з національних і культурних причин та й зі взгляду на честність і свободу виборів, звістні загально і не треба їх повтаряти. Мусимо однак зазначити, що тоті застереженя не сьміють означати ніякого обмеженя права виборчого, ніякої утрати права виборчого хоч би лиш для одного одніcенького горожанина та й ніякого утрудненя або невигоди для нікого.

Впрочім політичне положене, особливо же для міністерства, що до шанс загального права виборчого змінило ся без сумніву в некористь; нема певности, коли оно буде в Австриї заведене, чи вже сеї послїдної сесиї теперішної ради державної, чи аж в якійсь сесиї по нових виборах. Але нема сумніву, що довге зволїкане єсть неможливе; оно може потревати місяці, або хочби й рік, але ледви чи довше. Положене змінило ся о стілько, що бар. Ґавч зробив публично вигляд на загальне, рівне, безпосередне і тайне право виборче в хвили, коли, як здавало ся, революция в Росиї брала верх а на Угорщині предлога реформи виборчої мала вигляд на безпосередний успіх. Тепер же революцию в Росиї здушено, на Угорщині загальне право виборче відложено не знати на як довго, а бар. Ґавч стоїть зі своєю предлогою закона, яку небавком має предложити, на трохи відокремленім і висуненім наперед становищи. Противники загального, рівного і безпосередного права виборчого будуть тепер могли лекше ставити опір, як то могло бути ще перед кількома місяцями.

Не треба нам забувати, що наша палата послів задля еї дотеперішного складу має дуже сильну меншість безусловних приклонників куріяльної системи і що до неї після обставин прилучать ся многі тайні або й явні противники нової системи виборчої. Але одно треба безусловно висказати: коли настане проволока, не сьміє социяльна демократия робити собі з того право до виконуваня примусу за помочию демонстраций. Правительство мусить серед всяких обставин удержати законність і порядок. Тій приклонности для тих, що роблять неспокій, яка в послїдних роках дала сумний доказ ослабленя правительственної власти, мусить настати конець. Коли червоні хотять перенести акцию на улицю, тоді мусить австрийске правительство взяти собі за директиву примір німецкого правительства. Коли Адлер і Шумаєр (социялісти) беруть ся до нас по росийски, то ми мусимо виступити против них по пруски.

Вісти політичні.

Справа войска і марокканьска інтерпеляция в Раді державній. — З Угорщини. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальша дискусия над континґентом рекрутів і промавляв міністер краєвої оборони Шинайх. Бесїдник обговорював всїлякі

8)

На Кавказї.

Після дра Вірта, дра Райна і др.

зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Коли ми так вечеряли, поставали собі довкола нас громадками з нашим проводирем і товмачем попереду тутешні люди, самі хороші мужчини з опаленими лицями, всї в своїй народній ноші т. є. в довгих півсорочки сукманах, з „кінжалами“ (штилєтами) за поясом з переду і з патронами в отвертих кишенях на грудях а поміж ними знайшли ся й пастухи з гір та й якийсь дурнуватий з послїдного села, через котре ми переходили. По вечери почастували ми всїх знаменитим катехиньским червоним вином і папіросами, місяць виступив з поза вкритих снїгом вершків і облив своїм сріблавим сьвітлом цілий чудово красний альпейский образ нашого табору: то були хвилї, яких хоч би й як буйна уява не в силї собі змалювати. Душа рвала ся під небеса і надмір чувства залунав грімкою піснею, котра на місцевих жителів зробила таке враженє, що й они завторували нам своїм грімким „урра!“ Довго ще співали ми та попивали вино, аж наконець загальна утома і потреба сил до дальшої дороги змусили нас лягати на спочинок. А довкола нас тупали конї, скубаючи траву, співали з тиха Осетинцї свої народні піснї та шуміла Цея, вколисуючи нас до сну.

Ще лиш раз прожили ми подібну романтичну ніч. То було на високо положенім замку ґрузиньского князя Джапарідзе в Херзонезї коло Оні. По дуже томлячім ході на гору почерез стрімкі скали та полупані зубочі — три днї перед тим було землетрясенє — станули ми вже змерком і дощ зачав був падати перед великим княжим замком. Нездужаюча княгиня, котрої чоловік був виїхав, запросила нас зараз до замку в гостину та й позволила переночувати. Росийске правительство по завойованю краю полишило не без доброї розваги тим многим малим і дуже маленьким князям сих диких гір їх титули і длятого не дивота, що тут можна так богато стрітити людий з княжими титулами, хоч неодин з тих князів має ледви маленьке обійстє а єго окруженє і єго занятє якось не конче годить ся з єго титулом. Але наш Джапарідзе міг би й після західно-европейского поняття називати ся князем, бо до него належало більше як 200 місцевостий, що платили єму дань а до того мав він ще й велику посїлість ґрунтову, величезні лїси та й займав в росийскім оцолченю на Кавказї високе становище.

Шкода, що ми не могли пізнати єго особисто, бо судячи з порозвішуваних фотоґрафій і з оповіданя єго управителя двору мусить бути веселий собі панок, що пє заєдно вино із золотої чаші і він без сумніву не був би нас так борзо пустив від себе. Єго жена приняла нас зараз на авдиєнциї у великій авдиєнцийній і гостинній сьвітлици, а що она нездужала, то з авдиєнциї зробила ся лїкарска візита у нашого доктора з Берлина. Ми довідали ся через товмача, що їй було вже 47 лїт і що їй одного дня спараліжувало лївий бік, а вже найбільше журила ся тим, що з кождим днем ставала товстїйша. Чи то рада нашого лїкаря, котрий порадив їй поїхати до якихсь кавкаских купелів, вплинула на то, що она нас так знаменито погостила, або чи була би то зробила й без того, годі сказати. Фактом єсть лиш то, що зараз по авдиєнциї казала нам сказати, щоби ми розгостили ся у великій сьвітлици і припирачім до неї малим сальонї, а поки що мали для нас зарізати барана і прилагодити вечерю.

Коли ми за се чемно подякували а попросили лиш, щоби нам позволила переночувати, явив ся зараз молодий „князь“, може 14-лїтний, інтелїґентно виглядаючий ученик реальної школи, в одіню як у нас носять ся дїти середно заможних селян, а єго ґувернер, скромний, хороший молодець в ґеорґійскій ношi і кількох слуг внесли до комнати великі фляшки і величезні буйволові роги, що служили за посудину до пиття. Ніхто би не повірив, як богато приносили легкого червоного, котре давало ся дуже пити, а роги ходили заєдно з рук до рук довкола стола. За той час молодий князь і єго послушна служба стояли за нашими крiслами і пильно нам послугували. Коли ми відтак випили за здоровлє княгинї і заспівали грімку пісню в еї честь, казала она внести на грубих срібних тацах з довгими ручками, дорогу, срібну, в середині позолочувану посудину, котрої уживають лиш підчас гостини високих достойників, та просила нас, щоби ми тепер замість з рогів пили з тих

справи войскові, порушені попередними бесідниками, і виступив против говореня, мовби в Галичині брано надвишку рекрутів. О тім не може бути й бесіди. Бранка рекрутів відбуває ся строго після числа установленого в законі, а надвишку призначує ся безусловно до резерви доповняючої. Уживанє галицких рекрутів в ческих полках відбуває ся що року для виповненя люк при специяльних родах оружия. Не можна однак ніяк сказати, що тих людий уживає ся до підрядної послуги або що їм не дає ся можности узискати степень підофіцира.

Що до перенесеня компетенциї в справах жандармериї з мініcтерства кравої оборони до мініcтерства справ внутрішних, то мініcтер зазначив, що взгляди войскові і економічні промавляють за тим, щоби полишити дотеперішний стан. Впрочім мініcтерству справ внутрішних признано і так достаточний вплив в справах цивільно-державних.

Що до реформи постанов о кріпостних районах, то управильненє сеї справи не зависить виключно лиш від мініcтерства кравої оборони, але ще й від иних чинників; але войскова управа старає ся й сю справу підпирати під кождим взглядом.

Опісля говорив мініcтер о поступованю в справі народній у войску і заведенях войскових. Войскова управа старає ся о то, щоби молоді люди, вступаючи до заведень наукових, знали дві мови. Наплив молодих людий до таких заведень єсть дуже численний, але таких, що знали би дві мови, єсть дуже малий. Того однак треба вимагати, бо мусять преці порозумівати ся з вояками. Від 1876 р. єсть норма, що скоро 20 процент вояків якогось полку уживає в розмові якоїсь мови, то тота мова єсть мовою полковою. З того однак не можна робити докору войсковій управі. А 20 процент то єсть в военнім стані 800 вояків. Було би преці невідповідне висилати полк на війну, в котрім 800 вояків не могло би порозуміти ся з офіцирами. Годі в тім добачити якесь розбиванє єдности або якусь уступку в хосен народностий. В справі язиковій рішає потреба. За то рішучо конечна мова службова.

Маємо обовязок удержати мову службову, але розширенє еї круга має якісь границі. Офіцири мусять еї знати; так само підофіцири повинні еї знати; але трудно жадати від вояків, щоби научили ся еї в трох роках служби войскової; того й ніхто від них не жадає. Що до товариской мови офіцирів, то нема в тім напрямі ніяких наказів. Нікому не боронить ся розмавляти зі своїми земляками в рідній мові. Але корпус офіцирский в армії єсть мішаний, а коли єсть ся в товаристві, то звичайно розмавляє ся в тій мові, котру всї розуміють. Того нема в ніякім приказі ані розпорядженю, але то єсть в „Кніґґім“ (книжка о тім, як обходити ся з людьми).

Мініcтер доказував відтак, що офіцирів переносять не в цїлях ґерманізацийних, але на то, щоби пізнали край, а наконець звернув увагу на то, що всї держави мають вже нові пушки, а ми маємо лиш модель а не можемо сконструовати нових пушок. Коли би навіть були пушки, бракло би вояків. Всї чужі маринарки зброять ся, приміру не хоче він наводити, бо значило би то, що він говорить о війні, а він хотів би лиш говорити о готовости до війни. Браки у войску суть такі, що навіть зі сторони невойскової взивано власти войскові до скріпленя охорони побережа Дальматиї.

Опісля промавляли посли Кльофач, Ваґнер і Василько. Сей послїдний висказав ся з признанєм о мініcтрі кравої оборони а при тім зазначив, що коли би якій небудь народности зроблено концесиї на поли язиковім в армії, то й Русини виступлять з такими самими жаданями. Бесїдник відкликував ся до войскової управи, щоби армії не уживано до гнобленя руского народу, котрий єсть повен чувств для Династиї. Русини будуть голосувати за континґентом рекрутів, бо предложило его правительство, котре сповнило головне жаданє руского народу. Згадуючи про бесїду ґр. Штернберґа, котрий виступив був навіть против Династиї, закінчив бесїдник відповідию на ту бесїду окликом: Господь Бог нехай хоронить Цїсаря! — Наконець по промовах ще кількох бесїдників ухвалено закон о континґентї рекрутів в другім і третім читаню.

Молодоческі посли поставили на вчерашнім засїданю інтерпеляциї в справі марокканьскій і запитували президента мініcтрів бар. Ґавча, чи в виду запутанин, які можуть настати в наслідок експанзивної політики Німеччини, може дати успокоююче поясненє §. 2. союза з Німеччиною. Відтак запитували в справі інструкциї делеґатів в Альґесірас і чи правительство готове в найкоротшім часї залагодити конфлікт з Сербією в мирний дорозї.

З Будапешту доносять: В кругах коаліциї говорять, що королївский комісар Ниирій не явить ся в парляментї, але завізве послів, щоби ставили ся в королївскій палатї і там відчитає їм цісарский рескрипт о розвязаню угорского парляменту. Заворушенє в кругах коаліцийних стає щораз більше. Вчера вечером дало ся кількох послів почути, що коли парлямент буде безправно розвязаний, то на Угорщині утворить ся републиканьска партия.

„Правительств. Вєстнік“ констатує, що в послїднім тиждни у арештованих в Лодзї, Миньску, Варшаві, Вильнї, Ярославі, Севастополи, Самарі, Гроднї, Сормові, Нижн. Новогородї, Казани, Одесї і Білостоцї знайдено богато бомб, револьверів, карабінів і материй вибухових. В дніпровскім уїздї арештовано пятьох людий, з котрих один представляв ся яко цар, три яко посланники царя а один яко ґенерал. — В прибалтийских провінциях революциї ще не здушено зовсїм. В Ризї нападають революціонери на доми і убивають нелюбих собі противників.

Новинки.

Львів, дня 16-го лютого 1906.

— **Іменованя.** Мініcтерство торговлї іменувало Івана Когляреского, підофіцира полку зелїзничого і телеграфічного, асистентом почтовим, а галицка Дирекция почт і телеграфів призначила его до Львова.

— **Нова складниця почтова.** З днем 16 лютого с. р. заводить ся нову складницю почтову в Жукові, пов. золочівского, приналежну до ц. к. уряду почтового в Гологорах. Післанець буде ходити шість разів на тиждень.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителів і учительок народних шкіл розпічнуть ся перед іспитовою комісиєю в Станиславові дня 19 с. м. о годинї 8-ій рано. — Такіж кваліфікацийні іспити перед екзамінацийною комісиєю в Заліщиках розпічнуть ся письменною частию дня 27 с. м., а устною дня 5 марта. Речинець вносити поданя до 20 лютого.

— **Субвенция.** Секция фінансова львівскої ради міскої ухвалила на вчорашнім засїданю при-

срібних кубків. Неодин з нас уважав ту веселу забаву на високім кавкаскім княжім замку, де вино лило ся струями, за не менше романтичну, як тоту в ночи передтим на Реком. В заміну за тоту гостинність відплачували ся ми дарунками, роздаючи тісточка, чоколяду і цукор. Як радо приймали від нас тоті ласощі, зміркували ми по тім, що княгиня вже перед тим просила нас, щоби ми їй відступили трохи цукру, коли який лишить ся по чаю. От так сходить ся тут в сих диких горах благородна і великодушна гостинність з жебраниною о найбільшу дрібничку, бо тоті здобутки культури можна тут дістати лиш в далекім місті за гогові гроші.

Ми переночували таки в тій самій сьвітлици, де з вечера забавляли ся, а на другий день повставали всї такі здорові і веселі, як коли-б таки нїколи не бачили кавкаского вина. Відтак попращали ся ми з княгинею, котра казала вивести себе на балькон, кланяючись їй церемонійно, здоймивши всї враз наші российскі білі шапки, а молодий князь і его ґувернер відвели ще нас після тутешного звичаю спорий кусень дороги. Слугам пороздавали ми крім гроший ще й тютюн та й папіроси.

По 13 годиннім поспішнім марши на не звичайно лихій і дуже прикрій дорозї зійшли ми наконець в долину і станули в Таркветї над Ріоном, де мали ще лиш тілько часу, що змучені і голодні, без білетів і гроший вскочили до поїзду, що по 12-годинній їздї серед ночи мав нас завезти до Тифліса, столиці кавкаского ґенерал-ґубернаторства, того „Парижа в азийскій Росиї“. Для поясненя треба тут додати, що наш третий кінь, котрий між иншими річами ніс також і торбу з дрібними грішми, так дуже потрібними в горах, упав зі змученя серед дороги вже під самою стациєю а разом з ним лишив ся і старий жид, що его поганяв.

4. Тифліс.

Ми тепер в краю Ґрузінів або Ґеорґійців. То велика мішанина племен, яку можна пізнати хоч би лиш по сих назвах: справедливі Ґрузіни, котрих має бути около 320.000; Мінґрельці, Імерити і Ґури; дальше Кобулеци і Аджари, Хевзури, Пшави, Туши і Сванети. Всї они говорять ґрузїньскою мовою, котра навіть розвинула ся літературно і має своє окреме письмо, подібне до вірменьского. Ґрузіни то нарід дуже гостинний, товариский і веселий, але взагалі взявши бідний, складає ся лиш з підупавшої шляхти і дуже бідного селяньства. Їх хатя з плоскими дахами називають ся „саклї“.

Самому краєви і его жителям ми сим разом не могли придивити ся, бо аж недалеко від стациї Мцхет зачало нам розвидняти ся. Зелізниця іде тут долиною понад ріку Куру, на котрої лївім березї видко добре управлені поля і хороші хутори. Побіч Ґрузїнів живуть тут і Росияни, котрих тут щораз більше поселяє ся. Великим мостом, що іде через Куру, вїзджаємо на стацию в Мцхет, звідки ще 20 верст до Тифліса.

Мцхет, то нужденне тепер сїльце, але має славну минувшість за собою. Тут на замку, з котрого тепер видніють ся лиш великі розвалини на недалекій горі, була резиденция давних ґрузїньских князів, а теперішне село було ще в пятім столїтю містом і столицею краю. По многих розвалинах, по останках башт і мурів можна пізнати, як далеко тягнуло ся місто. Тутешна церков, як кажуть, походить ще з четвертого столїтя а в ній суть гробниці многих ґрузїньских князів, між иньшими і послїдного ґрузїньского князя Юрия XII.

„Воґзал“ в Мцхетї то хороший одноповерхий будинок з верандою, в котрім єсть і реставрация з обильно заставленим буфетом. Величезний жовтий самовар шипить, на столї стоїть миска кавяру, сардинки, яйця та всїлякі инші перекуски. Поїзд задержує ся ту 20 мінут, отже можна випити і склянку чаю і добре покріпити ся, що ми таки й зараз зробили, бо до Тифліса все-таки ще дві години їзди.

(Дальше буде).

знати львівскій „Народній лічници“ запомочу з громадских фондів за рік 1905 в квоті 300 К.

— **Дрібні вісти.** Львівский маґістрат ухвалив вибудовати для електричних заведень власний дім адміністрацийний коштом 131.000 К. — Міжнародний конґрес почтовий має відбути ся в Римі в цвітни сего року. При отвореню конґресу має бути присутний король Віктор Еманусль. На конґресі будуть заступлені всї держави.

— **Товариство будови дешевих домів для урядників** у Львові. Під такою фірмою завязало ся у Львові заходами пп. Михайла Б. Іллюкевича, емеритованого контрольора податкового і Романа Новака, властителя більшої посїлости, товариство, котре, скоро розпічне свою діяльність зробить велику прислугу тії значній части жителів Львова, що може не так з материяльних причин як більше з причини недогідних обставин не могли прийти до власної домівки і мусїли не то вже оплачувати страшно високо вишрубований нинї чинш у Львові, але часто і кілька разів до року перевозити ся з одного помешкання до другого, і так оплачувати ся подвійно. Признане і подяка належить ся тим панам, що ввели у нас в житє таке товариство. По більших містах за границею суть вже давно такі товариства, котрі з немалим успіхом працюють в сїм напрямі для своїх членів. Згадане тов-о, як нас поінформовано, має вже забезпечений початковий капітал і розпочинає з весною свою діяльність. Членьска вкладка, вплачувана одноразово, виносить 100 К, але може бути сплачувана місячними ратами по 5 К. Товариство есть зареєстроване з подвійною обмеженою порукою. Набуване дому на власність опирає ся на т. зв. масовій асекурациї і на місячній сплаті непереступаючій звичайного чиншу. Близших пояснень буде уділяти дирекция товариства, яка має вибрати ся на загальних зборах дня 3 марта с.р., а поки що можна поінформувати ся у п. Іллюкевича, ул. Зиблякевича ч. 15 I поверх в офіцинах.

— **Цирк Барнума у Львові.** Маґістрат міста Львова ухвалив онодги позволити Товариству цирковому з Буффальо (в Америцї) давнїйше Барнума (Американця, звістного із своєї штуки використовуваня всїляких обставин для зарібку) дати у Львові в червни в чотирох днях вісїм представлень циркових. Позаяк той цирк потребує величезної площі (він возить з собою множество всїляких зьвірят), а громада не має такої, то поручено просячим віднести ся до Товариства для перегонів о площу, призначену на перегони коло Стрийскої рогачки.

— **Величезний пожар** навістив дня 9 с.м. столицю Чорногори, Цетинє. Між иншим жертвою полуміни став будинок мінїстерства судівництва і сусїдні доми. В судовім будинку згоріли всї акти і документи. Також два урядники найшли смерть в полуминї. Луну видко було аж на австрийскій границі.

— **Заговір родини против вітця.** З Бруксели доносять: 50-лїтна селянка з Геріп і єї 21-лїтний син убили перед кількома днями свого мужа, взглядно вітця. Поставлені перед судом признали ся що допустили ся злочину за згодою цїлої родини з причини лютого поведення вітця з жінкою і дїтьми, що убили вітця у снї, а відтак положили труп на зелїзничі шини, аби вину смерти звалити на самоубийство. По короткій розправі суд засудив матїр і сина на смерть.

— **Знахор.** В Кракові відбула ся онодги розправа против 25-лїтного Франца Качмарчика, бувшого гірника, ворожбита, знахора, чародія ітп. за злочин обманьства. Розправа викрила прямо неімовірні случаї обманьства. Качмарчик брав ся чарами лїчити хорих за заплатою з гори і хоч не помагав хорим, то все находили ся иншї легковірнї, котрі глядали у него поради; він брав також грошї до перероблюваня їх чарами на більші квоти. Розуміє ся, що всї грошї пропадали у него; „привертав“ коровам молоко і виконував тим подібні чари, аж поки не заняла ся ним прокуратория. По переведеній розправі трибунал засудив Качмарчика на 10 місяців тяжкої вязниці.

— **Завіщане дра Менґера.** З Відня доносять: Померший сими днями в Римі професор віденьского університету, др. Антін Менґер, полишив особливе завіщане. Найбільшу безусловно на цїлім сьвітї і величезної вартости бібліотеку социялістичну записав віденьскому університетови, крім того записав єму велику суму гроший і постановив, аби доходи від тої суми призначено на видаване політичних творів, але лише в напрямі демократичнім, на видаванє економічних творів, але виключно социялістичних і на видаванє теольоґічних творів, але в напрямі противклерикальнім. Крім того зарядив, аби єго похорон відбув ся без церковних церемоній.

— **З перемиского єпархії.** Презенти одержали оо. Діонизий Домбровский на парохію Крукеничи і Петро Княжиньский на парохію Баранчичи. — До канонїчної институциї завізвані: о. Віктор Кончило на парохію Дністрик дубовий, Омелян Федевич на парохію Улазів дек. олесницкого. — Завідательство парохії Залуж дек. ольховецкого дістав о. Володимир Заяць.

— **Зьвірский злочин.** На зелїзничім шляху між Олешевом а Нижневом веліла станиславівска дирекция зелїзниці поставити деревляний пліт, аби забезпечити шлях від сніжних заметий. Поставлений пліт щез зараз першої ночи, бо розібрали єго лакомі на дошки і лати злодії. То само стало ся з другим плотом. Поставлено отже третий і призначено до єго пильнованя будника Войтіха Яхима. Коли Яхим засів ся в ліску коло зелїзничого шляху на злодіїв, ті тимчасом підійшли єго і кількома ударами колом повалили на землю, а відтак заволікли на зелїзничий шлях і поклали на шинах, щоби видавало ся, що Яхима переїхав поїзд. Тимчасом Яхим прийшов до себе і мимо поломаних костий силував ся зсунути ся з шин. Але заки всцїв то зробити, надійшов із Гусятина поїзд і відтяв єму праву ногу повисше колїна. Яхим знов утратив сьвідомість і був би може помер, коли би не один селянин, що над раном побачив єго і дав знати до стациї, котра зарядила перевезене раненого до шпиталя. У Яхима сконстатовано зломане 9 ребер і розбите черепу. Жандармерия глядає зьвірских злочинців.

Телєґрами.

Відень 16 лютого. Архікн. Леопольд Сальватор виїзджає нинї до Копенгаґи на похорон короля Християна IX.

Відень 16 лютого. Комісия войскова приняла в специяльній дискусиї закон о таксах войскових.

Будапешт 16 лютого. Президент Юст по одержаню повідомленя о скликаню парляменту на 19 с. м. відбув зараз в клюбі независимости конференцию в справі маючого наступити розвязаня парляменту. Президент Юст поробив вчера відповідні приготовленя. Кошут вислав до членів своєї партиї телеґрами, щоби вже в суботу прибули до Будапешту, бо того дня всї партиї відбудуть засїдане.

Будапешт 16 лютого. Президент палати послів Юст одержав вчера від президента кабінету письменне повідомлене, що король скликав відрочений парлямент на день 19 с. м.

Риґа 16 лютого. (П. А.) Якийсь ученик Александрівскої ґімназиї хотів штилетом убити директора. Замах не удав ся, ученика арештовано.

Ростов 16 лютого. (П. А.) Арештовано тут революцийний комітет зложений з 14 осіб.

Риґа 16 лютого. Поліция викрила в пивници одного з домів в осередку міста 14 бомб.

Альґесірас, 16 лютого. На онодгашній конференциї Радовіц повідомив Ревоаля, що не ставить ніяких конкретних предложень. Ревоаль заявив, що повідомить о тім своє правительство.

Кольонія, 16 лютого. „Köln. Ztg.“ доказує, що Радовіц на конференциї з Ревоалем предложив рішучі жаданя німецкого правительства в справі поліциї в Марокку.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до ^{30}...)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·35	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·[illegible]0	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·0[illegible]	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).